

СТИМУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ

В умовах трансформації України науково-технічний прогрес, стрижнем якого є інноваційна діяльність, перетворюється на вирішальний фактор соціально-економічного розвитку і відіграє провідну роль у вирішенні економічних, екологічних, соціальних та культурних завдань.

Україна стала на інноваційний шлях розвитку економіки. На користь цього свідчить значна кількість, прийнятих на державному рівні, законодавчих актів, зокрема, нова редакція Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», Концепція науково-технічного та інноваційного розвитку України, Закон України «Про інноваційну діяльність», Закон України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» та ін.

Інноваційний напрям розвитку економіки створює сприятливі передумови для активізації науково-дослідної діяльності, проектування та розробки нововведень. Проте ситуація характеризується існуванням таких проблем як: брак коштів у господарюючих суб'єктів; відрив фінансового ринку та інвестиційних потоків від реального сектора економіки; відсутність чітко визначених та законодавчо закріплених державних пріоритетів в інноваційній політиці, що призводить до верховенства лобізму, а не державницького підходу при визначенні напрямів державної підтримки інноваційної діяльності.

Поняття інноваційно-інвестиційної діяльності полягає в удосконаленні системи формування інвестиційного потенціалу підприємства, пов'язаного з процесом планування довгострокового розвитку, під час розробки якого постає необхідність вибору напрямів інвестиційної діяльності підприємств та проведення відповідної маркетингової політики, розробки планів її фінансового забезпечення.

Інноваційний розвиток є визначальним чинником прогресу національної економіки. У зв'язку з особливостями економіко-політичного розвитку України як держави, процеси інноваційного розвитку необхідно розглядати з урахуванням наступних

чинників: технічне і технологічне відставання від рівня розвинутих країн світу; висока ресурсомісткість (енерго-, матеріало-, фондо- і трудомісткість) виробництва; низький рівень продуктивності праці; певна ізольованість у світовому науково-технічному і технологічному обміні; нераціональне використання науково-технічного потенціалу тощо.

Під поняттям «регулювання інноваційно-інвестиційною діяльністю» доцільно розуміти управління вкладеннями інвестиційних ресурсів у процес, спрямований на впровадження науково-технічних розробок із метою освоєння випуску інноваційної конкурентоспроможної продукції та покращення її якості, постійне удосконалення технології виготовлення та зайняття підприємством відповідної ніші на внутрішньому і світовому ринках.

Складність регулювання інноваційно-інвестиційними процесами вітчизняних підприємств обумовлені кризовим станом науки, нестабільністю роботи наукових установ, низьким рівнем забезпечення підприємств прогресивною технікою, технологіями та ефективним використанням наявного виробничого потенціалу.

Як свідчить зарубіжний досвід, регулювання інноваційною діяльністю, підприємства провідних країн – США, Японії, Німеччини, Франції – використовують значні можливості державного стимулювання інноваційної активності, що дозволяє їм досягати високих темпів економічного розвитку.

Інноваційна політика визначає основні цілі, форми і методи діяльності держави в науково-технічній сфері. Інноваційна діяльність охоплює фундаментальні і прикладні наукові дослідження, а також доведення їх результатів до стадії практичного використання. Вона виконує ряд функцій:

1. Економічна – економія ресурсів в масштабах національної безпеки.
2. Соціальна – задоволення й ускладнення існуючих потреб.
3. Виробнича – впровадження нових технологій виробництва, організації управління.

Для забезпечення інноваційного розвитку промислових підприємств України та для реалізації зазначених функцій необхідно:

– активізувати співробітництво на макро- та мікрорівнях у сфері міжнародного науково-технічного кооперування. Це співробітництво має відбуватись на паритетних умовах на основі міждержавних угод або прямих двосторонніх договорів між іно-

земними та українськими юридичними особами, укладеними з дотриманням норм міжнародного права у цій сфері. Лише за цих умов можуть бути захищені державні інтереси та права власника науково-технічної продукції;

— необхідно реалізувати заходи щодо забезпечення фінансування ресурсами пріоритетних напрямів наукових розробок, розширення джерел фінансування на основі спеціальних цільових, венчурних фондів, створення механізмів державного стимулювання ефективного використання приватних та іноземних інвестицій у наукомісткі галузі, у пріоритетні науково-технічні розробки, а також розширення форм інфраструктури інноваційного ринку (технопарки, технополіси, бізнес-інкубатори, наукові центри).

Руденко Ю.В., студ. гр. ФК-07-2

Кіровоградський національний технічний університет

АНАЛІЗ СПІВВІДНОШЕННЯ МІНІМАЛЬНОЇ ЗАРОБІТНОЇ ПЛАТИ І ПРОЖИТКОВОГО МІНІМУМУ

Мінімальна заробітна плата — це законодавчо встановлений розмір заробітної плати за просту, некваліфіковану працю, нижче якого не може опускатися оплата за виконану працівником місячну, погодинну норму праці (обсяг робіт). За визначенням експертів Євросоюзу, мінімальна заробітна плата має становити 2,0 — 2,5 прожиткових мінімумів. Прожитковий мінімум — вартісна величина достатнього для забезпечення нормального функціонування організму людини, збереження його здоров'я, набору продуктів харчування, а також мінімального набору непродовольчих товарів і мінімального набору послуг, необхідних для задоволення основних соціальних і культурних потреб особистості.

Підхід до визначення розміру мінімальної заробітної плати суттєво відрізняється в різних країнах залежно від їхнього економічного стану. В одних країнах розмір мінімальної заробітної плати орієнтується на прожитковий мінімум, в інших — на таку винагороду, що забезпечує працівникам і їхнім сім'ям достатній життєвий рівень. Характерно, що в більшості країн з перехідними економіками, де, визначаючи рівень мінімальної заробітної плати, орієнтуються на прожитковий мінімум, вона виконує лише відтворюва-